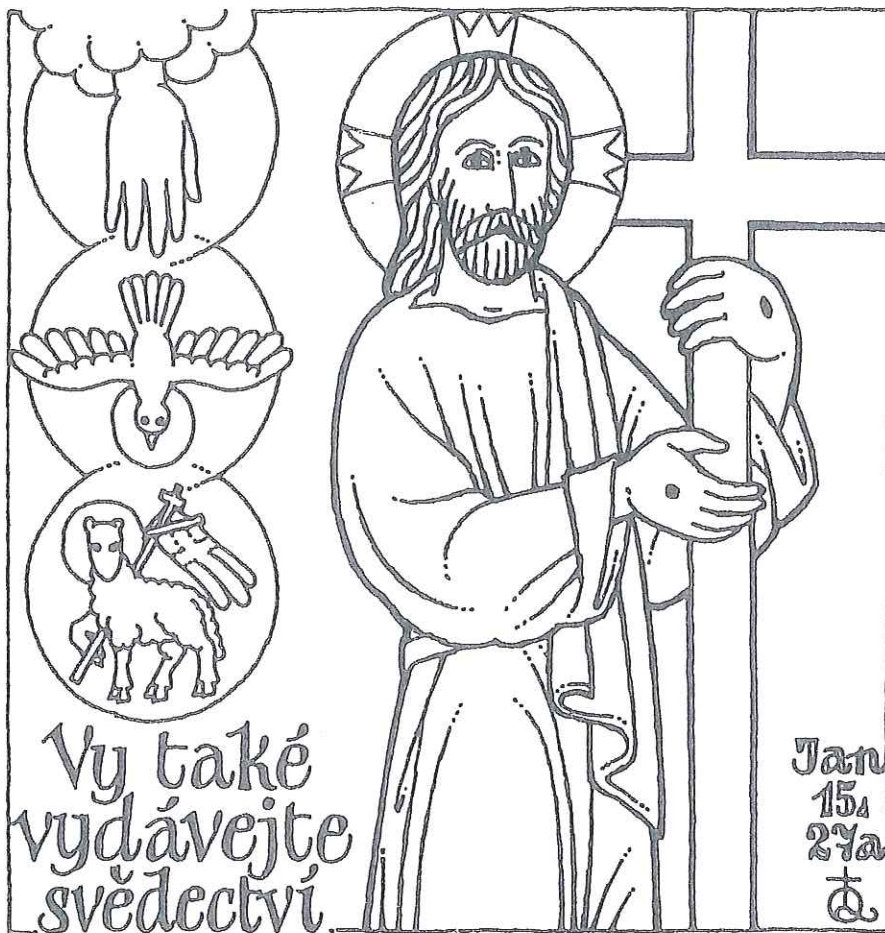

FARNÍ ZPRAVODAJ

Slavnost Seslání Ducha Svatého

Český Krumlov 20. 05. 2018

21 / 2018

Cyklus B
Slavnost
Seslání
Ducha
svatého

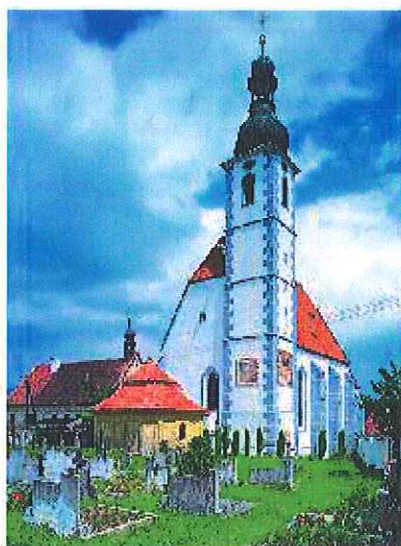

Evangelium
Jan 15, 26-27
16, 12-15

Srdečně zveme:

KÁJOV

kostel Nanebevzetí Panny Marie

sobota 26. května 2018

Májová

„květinová“ pouť

Program:

16:00 hodin – možnost přistoupit ke svátosti smíření

16:30 hodin – modlitba svatého růžence

17:00 hodin – mše svatá, litanie k Panně Marii

Při této pouti se uskuteční ZASVĚCENÍ FARNOSTI A VŠECH RODIN BOHU

SKRZE NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE.

Na znamení naší vděčnosti

můžeme Panně Marii přinést květiny

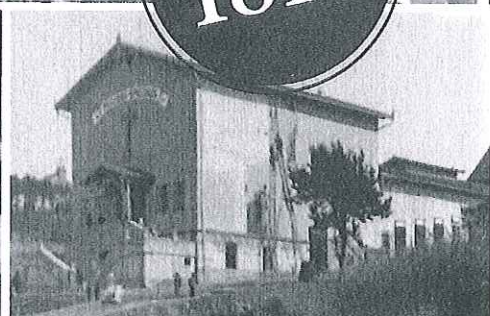
*Srdečně zveme všechny na tuto májovou „květinovou“ pouť
k Panně Marii*

HOŘICKÉ PAŠIJOVÉ HRY

2018

Tradice od roku
1816

26.5. sobota
13.30 h

Č. Krumlov, Nádvoří Prelatury

2.6. sobota
17 a 21 h

Hořice na Šumavě
(mše v kostele sv. Kateřiny v 15 h)

9.6. sobota
17 h

Hořice na Šumavě

Vstupné: 130 Kč na místě, 100 Kč v předprodeji (Infocentrum Horní Planá, Infocentrum Č. Krumlov, e-shop),
děti do 15 let zdarma. Představení v Hořicích se koná za každého počasí, hlediště je kryté.
Délka představení je 90 min. Kontakt: info@horickepasije.cz, 724 956 433

Jihočeský kraj

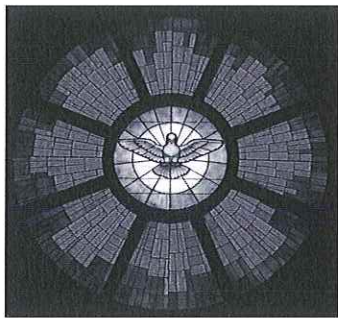

ČESKÝ KRUMLOV

Městys Hořice na Šumavě

INPRESS

www.horickepasije.cz

Duch Svatý v dějinách spásy...

Skutky apoštolů vyprávějí velmi zvláštní příběh. Když Pavel dorazil do Efesu, setkal se tam s některými učedníky a řekl jim: „*Dostali jste Ducha Svatého, když jste přijali víru? Odpověděli mu: „Ale ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch Svatý“*“ (Sk 19,1n). Kdybychom tutéž otázku položili v současné době mnohým křesťanům, obdrželi bychom pravděpodobně odpověď podobného druhu: vědí, že existuje nějaký Duch Svatý, to ano, ale to je také všechno, co o něm vědí; o ostatní, tedy kým je ve skutečnosti Duch Svatý a co představuje pro jejich život, o to zájem nemají. Dnes se nám naskýtá jedinečná příležitost v průběhu liturgického roku, abychom tento zásadní objev pro naši

víru uskutečnili. S pomocí samotného Ducha Svatého se pokusíme projít od počátku dějiny spásy a hledat v nich jeho nenápadnou a laskavou přítomnost.

Velmi tvrdými slovy, avšak pravdivě, bylo kdysi řečeno, že násilí je „porodní asistentkou“ lidských dějin, poněvadž v podstatě žádná velká a hluboká proměna nenastala jinak než díky válkám, revolucím nebo prolité krvi. V dějinách spásy tomu tak ovšem není, neboť tam je hlavním hrdinou děje Bůh, jeho „porodní asistentkou“ je Duch Svatý, chápaný jako síla a jemnost lásky. Každý nový začátek, každý kvalitativní pokrok v rozvoji Božího plánu spásy vyjevuje v pozadí zvláštní zásah Božího Ducha. Církevní otcové (zvláště ti řečtí) dokonale zachytili tyto světlé momenty vinoucí se Písmem jako zvláštní druh „červené nitě“, až se nakonec stanou poledním světlem o dni Letnic. „Jen pomysli na *stvoření*,“ zvolal svatý Basíl; bylo vytvořeno v Duchu Svatém, který zpevňoval a zdobil nebesa. Pomysli na *Kristův příchod*; Duch ho připravoval, a potom když se naplnil čas, ho uskutečnil sestoupením na Marii. Pomysli na *utváření církve*; je dílem Ducha Svatého. Myslíš na *paruzii*? Duch nebude chybět ani v tu dobu, kdy mrtví povstanou ze země a z nebe se zjeví náš Spasitel (sv. Basíl, *De Spiritu Sancto*, 16 a 19). Pokusme se prohloubit tuto velkolepou vizi tím, že si ji necháme pomalu proplouvat před očima. Ježíš následujícího dne po Velikonocích procházel s učedníky Písma a vysvětloval jim, co všechno se tam na něj vztahuje (srov. Lk 24,27). My se v den Letnic vydáme na stejnou cestu, abychom v Písmu objevili vše, co se vztahuje na Ducha Svatého.

Bible začíná své vyprávění známými slovy: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, nad hlubinou byla tma a Boží Duch se vznášel nad vodami*“ (Gn 1,1n). Byl to chaos, avšak pozor, „Boží dech“ (ať už se jím na tomto místě Písma myslí cokoli) se nad ním vznášel a najednou bylo světlo, rozčlenění, pořádek a harmonie; každá věc přijala svou pravou podobu a své místo – vody se shromáždily v moři, rostliny a semena různého druhu vyklíčily na zemi, na nebi začaly zářit hvězdy a Bůh měl ze svého stvoření radost (srov. Gn 1,25). Když byl tento svět připravený k přijetí života (po „šesti dnech“ říká obrazně biblický jazyk; podle vědeckého výzkumu a počítání po milionech nebo miliardách let), řekl Bůh: „*Učiňme člověka ke svému obrazu, podle naší podoby*“ (Gn 1,26). Vytvořil člověka z hlíny země; tímto způsobem vyjádření se chce říct, že Bůh připravil díky evolučním zákonům, které sám ukryl do hmoty, živoucího tvora odlišného od všech ostatních – člověka. Naprosto odlišného od všech ostatních, ale přesto ještě „zvířecí“ povahy, tedy povahy zvířete vedeného svými instinkty a dosud vnitřně neosvětleného světlem rozumu. Nicméně v tomto okamžiku opět zasahuje ona tajuplná skutečnost spočívající nad prvními vodami – Duch Boží – a z primáta se stává člověk, zvířecí tvor se stává tvorem duchovním, obdařeným rozumem a svobodou, i když v počátku pouze v embryonálním stadiu. Bůh „*vdechl do jeho chřípí dech života; tak se stal člověk živou bytostí*“ (Gn 2,7). Stal se bytím schopným vést dialog se svým Stvořitelem, být jeho přítelem, ale také vzbouřit se proti němu.

Volba člověka se bohužel velmi nešťastně ubírala tou poslední jmenovanou cestou – zhřešil. Vznikl tak hluboký zlom, který vnesl do jeho vztahů nesoulad a vytvořil mezi Bohem a člověkem prostor, v němž se nedalo komunikovat; obrazně řečeno „znečištění“, které postupem staletí naprosto proměnilo tvář lidstva a země; z objektu zalíbení a radosti se stal důvod Hospodinova znechucení (srov. Gn 6,6: „*Litoval, že udělal člověka na zemi*“). Bůh se však nepřiklonil ke zlu; ve svém milosrdenství se v té chvíli rozhodl (v něm však pochopitelně není žádné „před“ a „potom“), že své stvoření přetvoří, podobně jako když se nově přetaví rezivá a časem poznamenaná bronzová socha, aby se z ní vytvořila a pak vyšla na světlo nová socha originálních tvarů. Pro toto stvoření a nové lidstvo ustanovil nového „zakladatele rodu“, „nového Adama“, samotného svého Syna – Ježíše Krista. Přivedl ho na svět z těla Panny Marie – podobně jako na počátku vytvořil Adama z panenské země – skrze dílo Ducha Svatého (srov. Mt 1,18nn). Duch Svatý poznamenává i v tomto případě počátek nové fáze dějiny spásy (srov. Lk 1,35).

Celý Ježíšův život, a nejen jeho počátek, se rozvíjel ve znamení působení Ducha Svatého; on byl tím, kdo provázel všechna jeho rozhodnutí a zázračné skutky, které naplňoval na nemocných, utlačovaných, posedlých zlým duchem a na hříšnicích. Při křtu v Jordánu byl „pomazán Duchem Svatým a mocí“ (Sk 10,38), aby přinášel radostnou zvěst chudým. Ježíš „byl vedený“ Duchem a současně také zjevuje Ducha Svatého. V jeho slovech začíná Duch Svatý dostávat přesnější podobu a jasnější obrysy – není pouhou Boží silou, ale je také „osobou“ v Bohu; říká o něm, že bude seslaný učedníkům, že odsoudí svět, že přivede učedníky k plné pravdě, že o něm bude vydávat svědectví a bude v nich hovořit (srov. Jan 14–16); a Pavel doplňuje, že se v nich bude modlit nevyslovitelnými vzdechy (srov. Řím 8,26). Když završil své pozemské dílo, byl Ježíš oslaven po Otcově pravici. Na zemi zanechal svou církev, toho času to bylo jedenáct apoštolů a několik desítek učedníků; ti žijí skrytě a ve strachu, aniž by věděli, co mají dělat a co pro ně znamená příkaz, aby šli do celého světa a hlásali evangelium. V té době se ještě jednalo, obrazně řečeno, o neoduševnělé a netečné tělo, podobně jako u prvního člověka, když do něj Bůh ještě nedechl ducha života.

Najednou se však během dne Letnic obnovil příslib, který poznamenal všechny velké počátky dějin – stvoření světa, člověka a narození Krista (analogie se stvořením prvního člověka se dá spatřit v Janově vyprávění: „*Dechl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha Svatého*“; Jan 20,22). Když byli shromážděni s Marií ve večeradle, vylil se na ně Duch Svatý a z „malého stáde“ se stala církev, tedy Kristovo tělo oduševňované stejnou skutečností, jež při vtělení oduševňovala její Hlavu. Letnice jsou narozeninami církve, podobně jako Vánoce byly Ježíšovými „Letnicemi“. Přítomnost Marie ve večeradle slouží právě pro ozřejvení propojení mezi Ježíšovým narozením a zrodem církve; ta, jež byla Ježíšovou matkou, se stává také „matkou církve“. Konečně se naplnila ona „nová věc“, kterou už dlouhý čas Bůh přicházel zvěstovat lidem (srov. Iz 43,19). Proto také v dnešní liturgii nalezneme v responsoriálním žalmu úchvatná slova, jež sloužila k opěvování zázraků stvoření: „*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země*“ (Žl 104/103); tato jsou dnes plným právem aplikovaná na Letnice.

Tím nejviditelnějším znamením – že se na zemi stalo něco nového – je sjednocení lidských jazyků: apoštolové vyšli ven a začali hovořit tajuplným novým jazykem; lépe řečeno, hovoří s novou silou svým obvyklým jazykem, takže každý, kdo jim naslouchá – Partové, Elamité, Řekové nebo Římané – jim rozumí, jako by hovořili jejich jazykem a udivuje se. Je to znamení znovuoživené jednoty lidského rodu. Letnice jsou událostí stojící jako protipól příběhu stavby babylonské věže; díky vzpouře proti Bohu lidé skončili tak, že si přestali rozumět i mezi sebou: země se stala „květinovým záhonem, jenž nám působí mnoho hrůz“ (Dante Alighieri). Nesouznění se však nyní sladilo: národy utvářejí podivuhodný chór ke slavení Božích chval v různých jazycích – říká svatý Irenej z Lyonu – a Duch přivádí k jednotě roztržité kmeny a nabízí Otcovi prvotiny všech národů (*Adv. haer.* III,17,2). V církvi se musí lidé opětovně poznat jako bratři a sestry, měli by se nově pokusit o obnovu vzájemného dialogu ve stejném jazyce, kterým je jazyk lásky vyučovaný Duchem Svatým, či lépe, „*láska vylita do srdce*“ (Řím 5,5): „Duch Páně naplňuje celý svět, všechno udržuje a obnovuje, promlouvá k lidem všech jazyků“ (vstupní antifona).

Zázrak, jenž se odehrál o dnu Letnic, pokračuje i dnes. Jeden ze starověkých autorů napsal: „Jestliže ti někdo řekne: Přijal jsi Ducha Svatého, z jakého důvodu tedy nepromlouváš všemi jazyky?, tak musíš odpovědět: Jistěže mluvím všemi jazyky, jsem již v podstatě začleněný do onoho Kristova těla, kterým je církev, jež hovoří všemi jazyky (neznámý autor ze 6. stol., PL 65,743n). Také v současnosti církev hovoří jazyky všech národů (a rovněž jim rozumí); rozumí a zhodnocuje kulturu a dědictví každého národa a rasy, a každý národ chápe její zvěst jako sobě vlastní, jako určenou právě sobě. Nic však není nezvratné a definitivní, dokud žijeme v tomto životě; nezvratným je pouze Boží příslib, zatímco lidská svoboda velmi citelně „pokulhává“. Staré babylonské pokušení je neustále velmi čilé a strojí na člověka léčky; objevuje se pokaždé, když se vzedme pýcha („Postavme si něco, co dosáhne až k nebesům,“ tedy co nahradí Boha a učiní ho naprosto zbytečným); pokaždé, když nenávisť zahaluje lidský jazyk a svěřuje jeho studené poselství smrti hrůznému jazyku zbraní. Jsme toho svědky, kteří jsou z toho v nastalých dobách násilí právem vystrašení; na vlastní náklady jsme učinili zkušenost s tím, nakolik jsou pravdivá slova dnešního responsoriálního žalmu: „*Hynou, když vezmeš jim život, a vracejí se do svého prachu*“. O to více se dnes budeme snažit přimknout k církvi, abychom jednomyslně nad sebou a nad celým světem vzývali Ducha Svatého, který je Duchem smíření, jednoty a míru; Duchem, který křtem označil počátek našich osobních dějin spásy a který může, budeme-li skutečně chtít, označit také počátek nového života v Kristu a v církvi. S velkou horoucností proto říkejme: „Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky“ (zpěv před evangeliem).

Raniero Cantalamessa

Mše svaté v týdnu od 20. 05. 2018 do 27. 05. 2018 Český Krumlov:

Pondělí (21. 05.) večer: na poděkování s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie rodiny Mikešovy

Úterý (22. 05.)

Středa (23. 05.) večer: za

Čtvrtek (24. 05.) večer: na Bedřicha a Alžbětu Štronerovy a d. v. o.

Pátek (25. 05.) večer: za poděkování s prosbou o Boží požehnání

Sobota (26. 05.)

Neděle (27. 05.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 21. 5.	<i>Úterý</i> 22. 5.	<i>Středa</i> 23. 5.	<i>Čtvrtek</i> 24. 5.	<i>Pátek</i> 25. 5.	<i>Sobota</i> 26. 5.	<i>Neděle</i> 27. 5.
Český Krumlov	17:00VT		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
Český Krumlov klášter							
Větrní					17:00ZK		8:00Ž VT
Přídolí							11:15P
Věžovatá Pláně							11:15Ž
Kájov				16:00Ž		<u>17:00P</u>	8:00 VT Ž ✓
Hořice na Šumavě							8:00JR

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

Slavnost Sslání Ducha Svatého

1. čtení: Sk 2, 1 – 11

2. čtení: 1 Kor 12, 3 – 13

Evangelium: Jan 20, 19 – 23

+ V pondělí 21. května je **památka Panny Marie, Matky církve**. Zároveň tímto dnem nastává období liturgické mezidobí – cyklus B.

- Ve čtvrtek 24. května je **svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze**.

+ **V sobotu 26. května v Českém Krumlově v klášteře večerní mše svatá je zrušena z důvodu pouti v Kájově.**

✓ # V sobotu 26. května je **památka sv. Filipa Neriho, kněze**. Zároveň v tento den v Kájově se bude konat „**Májová květinová pouť**“, která začne v **16:00** hodin svátostí smíření, **16:30** hodin modlitba svatého růžence a vyvrcholí v **17:00** hodin **poutní mši svatou**, která bude zakončena litaniami k Panně Marii. **Jako výraz našeho poděkování a vděčnosti Panně Marii, věřící mohou přinést květiny. Při této pouti se uskuteční ZASVĚCENÍ FARNOSTI A VŠECH RODIN BOHU SKRZE NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE. Proto srdečně především zveme rodiny na tuto pouť.**

✓ # V sobotu 26. května od **13:30** hodin v Českém Krumlově (**nádvoří prelatury**) se uskuteční tradiční „**Pašijové hry**“ Cena vstupenky je **130,- Kč – děti do 15 let zdarma**. Další představení se budou konat v **amfiteátru v Hořicích na Šumavě** ve dnech **2. 6. 2018** (sobota) v **17:00 / 21:00** hodin a **9. 6. 2018** (sobota) v **17:00** hodin.

✓ # V neděli 27. května je **slavnost Nejsvětější Trojice**. Zároveň v Kájově od **16:30** hodin se bude konat společná **modlitba svatého růžence** a v **17:00** hodin **slavnostní nešpory. Srdečně zveme všechny ke společné modlitbě.**

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz

VENI CK